

# Nanebovstúpenie Pána – Mk 16, 14-20

*Chodte do celého sveta a hlásajte evanjelium*

Evanjeliový úsek podľa Marka ktorý sa nám ponúka na sviatok Nanebovstúpenia Ježiša, je poslednou časťou jeho evanjelia - úplne posledné verše. Keď sa zvyčajne dostanete na poslednú stranu knihy, znamená to, že príbeh je za nami, že sa končí. V tomto zmysle nie je výnimkou ani Markovo evanjelium – aj ono nám hovorí, ako sa Ježišov život skončil. Rozdiel je však v tom, že sa skončil nie v temnote hrobu, ako tomu uverili tí, ktorí ho popravili, alebo ako o tom svedčili podplatení vojaci, ale skončil sa v nebeskom svetle Otcovej slávy. V očiach ľudí bol Ježiš neúspešný, porazený. My však veríme, že na Veľkú noc Nebeský Otec vyhlásil svoj súd nad hriechom, ktorý má dôsledky aj pre nás: **Ježiš vstal z mŕtvych a je víťazom.**

Tak by sa mohlo evanjelium skončiť. Evanjelista však na konci pridáva verš, ktorý si vypočujeme za chvíľu a ktorý predstavuje **začiatok nového príbehu**, až do tej miery, že všetko, čo už bolo povedané predtým sv. evanjelistom Markom je len príprava na túto druhú časť, do ktorej sme zapojení aj my dnes. Dnešný sviatok, ktorý predstavuje záver Ježišovho života na tomto svete, potom nie je nič iné ako odovzdanie novej misie učeníkom. Oni sa počas troch rokov jeho verejného života podieľali na Ježišovom projekte nového sveta, ale teraz sa im odovzdáva plná misia budovania nového sveta – sveta ktorý začal vytvárať Ježiš. Áno, aj my sme dnes zapojení do príbehu: Poverenie misiou je na nás, sme to my, kto musí uskutočniť Ježišov projekt. V prvom rade počujeme, ako sa Zmŕtvychvstalý zjavil učeníkom.

**Napokon sa zjavil samým Jedenástim, keď sedeli pri stole, a vyčítal im neveru a tvrdosť srdca, že neverili tým, čo ho videli vzkrieseného.**

Nie je to okrajový detail, ktorý si pripomína evanjelista Marek. Učeníci spoznávajú Zmŕtvychvstalého, keď „**sedeli pri stole**“. Je to detail, ale pripomínajú ho aj ostatní evanjelisti. Lukáš nám hovorí, že Emauzskí učeníci si otvorili oči a videli Zmŕtvychvstalého pri lámaní chleba, keď sedeli za stolom. Taktiež Jána, hovorí, že v Galilejskom mori učeníci spoznali Vzkrieseného, keď im ponúkol chlieb. Je to dôležitá evanjeliová katechéza: v okamihu, keď sa zhromaždí spoločenstvo v deň Pána, v okamihu lámania chleba sa naše oči môžu otvoriť a uvidieť Vzkrieseného. Vtedy sme my tí jedenásti - sme to my, ku ktorým hovorí Zmŕtvychvstalý.

Pokúsme sa na týchto jedenástich pozrieť ešte bližšie. Kto sú to? Sme to my. Oni sú malá zranená skupina: malo by ich byť 12, ale jeden sa stratil. Ani Ježiš ho nedokázal získať pre svoj projekt nového sveta. Judáš radšej naďalej veril v starý svet a spojil sa so strážcami kráľovstva temnoty. A ostatní? Sú to ustráchaní ľudia: jeden dokonca zaprel učiteľa - Peter. Sv. Marek evanjelista predstavuje Petrovo zapretie veľmi dramaticky: používa veľmi silné sloveso: *anaqemati zein*, čo znamená „krivo prisahať“ ba až „zaklínať“. Ostatní evanjelisti toto sloveso nepoužívajú. Tu je použité jediný krát v evanjeliách. Áno, Peter začal „nadávať“ na svojho Majstra, len aby si zachránil život. A čo robí Zmŕtvychvstalý? Vyčíta mu to? Nie! Nevyčíta učeníkom to, že utiekli, alebo že ho zapreli, keď začali mať strach a báli sa! Vyčíta

im avšak to, že sú nedôverčiví a majú tvrdé srdce uveriť tým, ktorí im priniesli zvesť o jeho vzkriesení.

V poslednej kapitole Evanjelia podľa Marka sa kladie veľký dôraz na ťažkosti, ktorým čelili učeníci, keď chceli prijať vieru vo vzkriesenie. Neverili Magdaléne, neverili dvom Emauzským učeníkom, ktorí sa stretli so Vzkrieseným. Prečo Marek tak veľmi zdôrazňuje tento nedostatok viery učeníkov? Podme si vysvetliť, čo to znamená „veriť“, a potom nás neprekvapia ťažkosti, ktoré mali títo jedenásti vo viere, pretože to sú rovnaké ťažkosti, s ktorými sa stretávame dnes.

Jedenásti dostali svedectvo tých, ktorí videli Vzkrieseného: Mária Magdaléna, dvaja Emauzskí učeníci. Jedenásti nepochybujú o ich úprimnosti. Ale to, že im neprotirečia ešte nie je viera. Je to záver logického uvažovania: Jedenásti si povedali: *„Magdaléna a dvaja učeníci ktorí šli do Emauz sú spoľahliví, vierohodní. Nemajú dôvod klamať a ich svedectvo je pravdivé, čo hovoria, je veľmi rozumné“*. Pravá viera predpokladá rozumnosť, inak sa viera zmenší na poverčivosť, naivnú dôveru. Viera sa na druhej strane avšak taktiež neobmedzuje iba na intelektuálne poznanie pravdy.

Viera v Ježiša je voľbou lásky. Nestačí byť fascinovaný jeho osobou alebo návrhom celoživotného nasledovania. Je nevyhnutné rozhodnúť sa zjednotiť svoj život s jeho životom, čo nie je ľahké, pretože Ježišov návrh ide opačným smerom, ako nám naznačuje naša ľudská prirodzenosť. To dôvod preto učeníci verili ťažkopádne. Prečo? Pretože ak Ježiš vstal z mŕtvych, ak ho Otec prijal v sláve, znamená to, že mal pravdu. Ak však mal pravdu, potom keď hovoril, že život nájde ten kto ho stratí a že naopak kto si chce život užívať pre seba tak oň príde sa ma dotýka bytostne - to si začali uvedomovať v plnosti uvedomili. Ježiš nerealizoval ich predstavy, ale Otcove.

Ak naozaj vstal z mŕtvych, tak potom úspešný človek nie je ten, koho mali učeníci doteraz na mysli, ale ten, kto dáva všetko pre dobro a radosť svojich bratov. Ak Ježiš vstal z mŕtvych, tak musia byť všetky sny o sláve, ktoré si pestovali Peter, Ondrej, Jakub, Ján a treba povedať, že aj my, definitívne odložené. Preto je ťažké uveriť. Ak tieto pochybnosti v nás nevzniknú, ak nezažijeme tieto ťažkosti pri odovzdávaní viery Ježišovi z Nazareta, znamená to, že sme nepochopili, čo znamená veriť v Ježiša. Tvrdosť srdca, pochybnosti samotných učeníkov sú teda aj naše pochybnosti. Mnohokrát aj my váhame a pýtame sa sami seba: *„Je to pravda, že ak darujem svoj život tak sa nezmýlim? Nebolo by lepšie, keby som sa aj ja prispôbil tomu, čo robia všetci? Ak sa vzdám užívania si života, nebudem mať nakoniec nejaké výčitky?“*

Hľa aké je to ťažké uveriť: znamená to prijať návrh, ktorý nám dáva Ježiš. Poznamenávame, že evanjelista Marek chce, aby sa týchto jedenást učeníkov vykreslilo ako spoločenstvo ktoré bolo pochybujúce – teda blízko tomu, čo cítime aj my keď počujeme o zmŕtvychvstaní. A zámerne Marek píše, že Ježiš im nevyčíta zradu, alebo strach – ale dáva znamenia odpustenia, ktoré ich majú prinútiť k viere. Teraz však keď už veria v zmŕtvychvstalého, tak už nevysvetľuje, tak ako predtým keď im povedal: *„Pozri sa na moje ruky, moje nohy ...“* alebo Tomášovi: *„Vlož prst do môjho boku ...“*. Nie! Už nedáva žiadne ďalšie znamenia. Už apoštolov ponechal v tom stave v akom sa nachádzali, pretože aj oni sú povolani veriť na základe svedectva tých, ktorí videli Vzkrieseného. Tak isto aj my

dnes veríme na základe svedectva týchto jedenástich. Im sme vďační, pretože to boli oni, ktorí nám dali Ježiša a jeho evanjelium, napriek svojej krehkosti a slabostiam dovŕšili svoje poslanie. Ak dnes máme to šťastie, že poznáme Ježiša a môžeme objaviť poklad evanjelia, vďačíme za to týmto jedenástim svedkom, ľuďom ktorí mali „*málo viery*“.

Po výčitke, ktorú urobil Ježiš jedenástim pre ich malú vieru, by sme ľudsky povedané očakávali, že skôr, ako im Ježiš zverí nové náročné poslanie, tak že bude od nich očakávať nejaký znak pokánia, že bude požadovať aspoň istý prejav toho, že si uvedomili svoju nehodnosť. Namiesto toho počujme, čo on žiada týchto svojich slabých a ustráchaných učeníkov ... to je to, čo od nás žiada dnes.

**Ježiš sa zjavil Jedenástim a povedal im: „Chodte do celého sveta a hlásajte evanjelium všetkému stvoreniu. Kto uverí a dá sa pokrstiť, bude spasený; ale kto neuverí, bude odsúdený.**

"Chodte," povedal Vzkriesený. Musia ísť preč z pôvodného miesta, od určitých ľudí, z určitého prostredia. Čo po sebe Jedenásti zanechali? Svoj malý palestínsky svet, svoje náboženské tradície, ktoré mali veľmi radi, pretože ich prijali od svojich otcov. Teraz musia ísť do nových krajín, nových kultúr, aby tam zasievali - nie svoje pôvodné náboženské tradície, ale evanjelium. Skúsme si jasne uvedomiť, čo od nás dnes Zmŕtvychvstalý žiada: **ohlasovať evanjelium**. Misia, ktorú nám Ježiš zveril, sa dlho interpretovala ako prozelytizmus: schopnosť presvedčiť čo najviac ľudí, aby sa stali kresťanmi. Tak isto to robili aj farizeji, keď presvedčovali neveriacich na židovstvo. Cestovali po moriach a horách, aby našli nových nasledovníkov. Vieme, že na presvedčenie nových veriacich sa žiaľ v histórii často použil aj nátlak.

Niekedy ste možno počuli, ako sa niektorý kňaz postažoval: „*Môže sa snád' v tejto spoločnosti v tomto svete ešte nikto obrátiť?*“. Ale odpoveď je: „*Kto od Teba žiadal, aby si niekoho obrátil?*“ Zmŕtvychvstalý Jedenástim kládol na srdce iba na jednu vec: „*Verne ohlasujte evanjelium*“. Obrátenie, zmena srdca nie je úlohou kazateľa. Je to Duch, ktorý vedie k želaným obráteniam. Ty máš verne ohlasovať slovo evanjelia a potom dôverovať božskej moci, ktorá je prítomná v tomto semiačku.

Pripomeňme si to podobenstvo, ktoré s tým súvisí a ktorú zachytáva ho iba sv. Marek v štvrtej kapitole: „*Rozsievateľ rozsieva semeno na zem: či spí, alebo bdie, či je noc alebo deň, semeno pučí a rastie.*“ Ako? Rozsievateľ sám nevie, pretože to nezávisí od neho. Závisí to od božskej sily prítomnej v semene slova evanjelia. Keď sa toto semienko vsadí do srdca niekoho, tak sa ho už nezaví, pretože nejde o ľudské slovo a potom priniesie bohatú úrodu. Obsahom tejto správy je evanjelium. Poznáme ho aj ako „*dobrá zvesť*“ o bezpodmienečnej Božej láske k človeku a o posvätný život, ktorý priniesol Kristus na svet. Evanjelium musí zmeniť nielen srdcia ľudí, ale aj celé stvorenie. Čakali by sme, že má byť ohlasované len ľuďom. Čo to znamená, že má byť ohlasované celému stvoreniu?

Skúsme pozorovať, čo sa stalo, ako ľudia spravovali stvorené dobrá? Boli pohnutí stvorenými krásami, porozumeli im? Pochopili, ako by sa mali starať o stvorené dobrá? Veru nie, začali uprednostňovať vlastné kritériá, vlastné sebestvo a preto sa nechali pohýnať chamtivosťou, nenásytnými túžbami. Namiesto toho, aby boli záhradníkmi, strážcami stvorenia, stali sa z nich despoti, predátori. Manipulovali s prírodou podľa

ľubovôle, využívali ju k vlastným sebeckým až bláznivým túžbam. Vieme, ako tým celé stvorenie začalo trpieť. V skutočnosti Pavol v Liste Rimanom hovorí, že „*všetky tvory čakajú na blahodarné účinky spásy, ktorá predstavuje ohlasovanie evanjelia*“. Hlásanie evanjelia oslobodzuje človeka a vedie ho k vytvoreniu nového vzťahu so stvorením, s úctou voči všetkému stvoreniu, pretože ten, kto počul dobrú zvesť evanjelia, musí vedieť poslúžiť druhému človeku.

Zmŕtvychvstalý pokračuje a hovorí: „*Kto uverí a dá sa pokrstiť, bude spasený; ale kto neuverí, bude odsúdený.*“ Venujme pozornosť tomuto orientálnemu jazyku, ktorý často používa kontrast medzi dvoma možnosťami napr. čiernou a bielou, životom a smrťou. „*Kto uverí*“, znamená „*každý, kto sa sám začne pridržať evanjelia, Ježišovho návrhu nového človeka a nového sveta, tak je týmto slovom spasený*“. „*Spasený*“ neznamena že je hneď „*vzatý do neba*“, tj. tam kde sú všetci vítaní v náručí Nebeského Otca. „*Spasený hneď*“, to znamená: „*ak sa bude pridriavať evanjelia, naplno si uvedomíš a žiješ svoju ľudskosť*“. Ak sa naopak nedržíš evanjelia, nie si spasený, nenechávaš sa spasiť a preto sa nepoľudšťuje tvoja prirodzenosť. Ten kto stavia svoj život na iných základoch, ako sú tie, ktoré pre nás predkladá Kristus, nebude žiť v plnosti svoju ľudskosť. Krst je znakom úplného spojenia s Kristom - tak ako sú spojené ratolesť s viničom. Je to ponorenie do Kristovho Ducha. A teraz počujme, s akými obrazmi nám Ježiš predstavuje zmenu vo svete, ku ktorej dôjde keď sa prijme evanjelium.

**A tých, čo uveria, budú sprevádzať tieto znamenia: v mojom mene budú vyháňať zlých duchov, budú hovoriť novými jazykmi, hady budú brať do rúk a ak niečo smrtonosné vypijú, neuškodí im; na chorých budú vkladať ruky a tí ozdravejú.“**

Neveriaci nám niekedy kladú otázku: „*Na čo je dobrá vaša viera? Čo Ti to dáva?*“ Hovoria: „*My vidíme veriacich, ktorí idú prosiť nejakého svätca o orodovanie vtedy keď ochorejú a dúfajú, že takto vyprosia zázrak. My však dôverujeme vede, nie svätým.*“ Určitá „*poverčivosť*“, zamenená za vieru, skutočne neslúži na nič, aj keď má svojich obdivovateľov. Viera, chápaná ako prosba, aby Pán urobil nejaký zázrak na vyriešenie našich problémov, spôsobí neskôr odcudzenie. Ježiš v dnešnom evanjeliu odpovedá práve na takúto otázku, ktorú nám kladú neveriaci. Ak je to poverčivosť, tak viera nedáva nič. Avšak Ježiš hovorí: „*Ak skutočne dôverujete evanjeliu, teda návrhu syna človeka a sveta, ktorý ohlasujem, budete svedkami zázrakov, neočakávaných, mimoriadnych udalostí, ktorých by ste sa inak nikdy nedočkali.*“

Ak by vo svete razom zmizli všetky vojny a ľudia by sa k sebe začali správať ako k bratom a pomáhali by si navzájom, skrátka zmenil by to svet, povedali by sme: „*Absolútne neočakávaný zázrak*“. Ak sa tak nestane, je to práve preto, že sme neprijali návrh, ktorý predkladá Ježiš.

Ježiš nehovorí, že *zázraky budú sprevádzať kazateľov dôkazy, že hovoria pravdu*. Toto je interpretácia zázrakov, ktorú Ježiš vždy odmietal. Spomeňte si ako napríklad hovoril: „*Zlé a cudzoložné pokolenie, ktorá žiada zázraky*“. Žiaľ na konci druhého storočia sa začali zázraky interpretovať ako dôkaz pravdy. My sme túto koncepciu zdedili a teda dôkaz, že kresťanské náboženstvo je pravé je vtedy, keď sa udeje zázrak. Ježiš odmietol tento výklad. Povedal: „*Hlásajte evanjelium, držte sa tohto návrhu a budete svedkami zázrakov.*“

Predstavuje tieto zázraky, ktoré on nazýva znameniami, piatimi obrazmi, ktoré sú prevzaté z Biblie. Pokúsme sa vysvetliť ich a porozumieť im.

Prvé znamenie: „**v mojom mene budú vyháňať zlých duchov**“. Nechceme teraz hovoriť o exorcizmoch o obradoch, či prejavoch, ktoré ich sprevádzajú. Taktiež si nezamieňajme choroby, ktoré liečia lekári s démonmi. Démoni sú veľmi konkrétne bytosti. Poznáme rôznych nečistých duchov, ktorí nás ničia, zažívame to a majú veľmi jasné a presné mená: diabol pýchy, žiadostivosti, chamtivosti po peniazoch, pripútanosti k veciam... títo démoni, nás odľudšťujú, vykorisťujú, lebo chcú, aby pykal ten kto robil zlo, mravná zhýralosť, sebestvo, faloš, hnev, žiarlivosť. To sú démoni, ktorí nás odľudšťujú, robia nás násilnými, krutými, necitlivými k potrebám chudobných, robia z nás menej ľuďmi ba dokonca až zvieratami. Toto sú démoni, ktorí sa nevyháňajú svätou vodou, ale evanjeliom: tam, kde prichádza evanjelium, títo démoni zmiznú.

Ak je v rodine rozdelenie z dôvodu závidosti, pripútanosti k majetku, mravná zhýralosť, či odluka medzi mužom a ženou... ak príde evanjelium, títo démoni zmiznú a my budeme svedkami zázrakov. Neočakávané zázraky sú: Bratia, ktorí už možno dvadsať rokov alebo tridsať rokov spolu nehovoria kvôli zle rozdelenému dedičstvu. Prijímajúc evanjelium si uvedomia, že sú povolani vstúpiť do vzťahov, ktoré navrhuje Kristus.

Druhé znamenie: „**Budú hovoriť novými jazykmi.**“ Aký jazyk ľudia používali vždy? Jazyk sily. Je to jazyk, ktorý sa neustále používa ešte aj dnes. Keď politici čelia svojim problémom, súťažia o to, kto bude kričať najviac. Sú akoby „posadnutí“ démonmi pýchy a arogancie aby boli silnejší. Títo démoni odporúčajú používať jazyk urážok a výčitiek až sa zrazu prestane hovoriť a potom začnú hovoriť zbrane. Odporúčajú používať jazyk odplaty, pomsty - toto je jazyk starého sveta. Nové ľudstvo potrebuje nový jazyk, taký ktorý navrhuje evanjelium: Jazyk lásky, odpustenia, bezpodmienečnej vzájomnej služby. Učeníci musia vedieť týmto jazykom dobre hovoriť, musí im byť prirodzený a vychádzať z ich samotnej podstaty ako Božích detí. Ako keď človek hovorí jazykom, tak nepremýšľa nad gramatikou a pravidlami pravopisu: hovoriť určitým jazykom, je pre neho prirodzené. Učeník, ktorý sa nechal preniknúť evanjeliovým posolstvom, prirodzene hovorí týmto jazykom lásky.

Tretí obraz: „**hady budú brať do rúk**“ Aj toto je biblický obraz. Pamätáme si, ako žalmisti a proroci používali obraz zvierat, ktoré medzi sebou bojovali a potom v novom svete uzavreli mier. Tu je prostredníctvom obrazov zvierat naznačené Božie kráľovstvo, kde už nebude viac priestor pre nepriateľstvá, súperenie, agresiu medzi ľuďmi. Hady sú taktiež obrazom, ktorý nájdeme už hneď na začiatku Biblie. Had pokúša ľudí, aby sa vzdialili od Boha. Ježiš hovorí: Evanjelium vás „očkuje“ pred hadmi. Učeníci sa nemusia báť, pretože sila, ktorú dostali od Krista od Jeho Slova, ich robí nezraniteľnými. Pripomeňme si, čo nám Lukáš: „*Hľa, dal som vám moc šliapať po hadoch a škorpiónoch i po všetkej sile nepriateľa a nič vám neuškodí.*“ (Lk 10, 19)

Štvrtý obraz: „**ak niečo smrtonosné vypijú, neuškodí im.**“ V našej spoločnosti je veľa jedu. Rozlievajú ho tí, ktorí bagatelizujú posvätnosť lásky, či manželskú vernosť. Rozlievajú ho tí, ktorí už nedokážu rozlišovať medzi tým, čo je dobré a čo je zlé, čo je pravda, čo je faloš, pre ktorých je všetko protikladom všetkého, takže nakoniec už nikto nevie, čo má robiť a jedinou normou je: „*rob to, čo sa ti páči*“. Rozlieva okolo seba jed ten, kto ako normu života navrhuje bezpodmienečné hľadanie slasti ako najvyššieho dobra. Toto sú správy, ktoré otrávia ďalšie generácie. Či chceme alebo nie, všetci sme nútení piť trochu jedu.



Evanjelium, ako hovorí Ježiš, „nás imunizuje“, pretože skutočne môžeme zostať trochu prekvapení, dokonca si môžeme myslieť, že to, čo vám hovoria masmédiá, že je pravda, ale ak si prijal poslanstvo evanjelia, uvedomíš si, že to nie sú oni, ktoré majú pravdu. Je to Ježiš z Nazareta, ktorý vám hovorí pravdu o človeku.

A potom: „**na chorých budú vkladat ruky a**“ ... grécky text nehovorí „**uzdravia sa**“, ale hovorí o kalw / j a [xousinÅ „budú mať z vkladania rúk úžitok“. Lekári liečia, ale prijatie evanjelia nás nechá pochopiť prečo a zmysel aj chvíľam slabosti, krehkosti, ktoré sú súčasťou našej ľudskosti. Keď k tejto realite pristúpiš vyrovnané a prijmeš tieto podmienky, pomôže vám to získať z podaných liekov ktoré dáva lekár ešte priaznivejší účinok. Teraz je odovzdanie misie ukončené. Ježiš splnil svoje poslanie. Teraz je na nás, aby sme ho plnili. Počúvajte...

**Keď im to Pán Ježiš povedal, vzatý bol do neba a zasadol po pravici Boha. Oni sa rozišli a všade kázali. Pán im pomáhal a ich slová potvrdzoval znameniami, ktoré ich sprevádzali.**

Podľa mienky ľudí bol Ježiš porazený. Zlyhal, skončil v hrobe a jeho hrob zavalili veľkým kameňom. Tým sa všetko skončilo. Evanjelista Marek na konci svojho evanjelia nehovorí, že veci sa skončili takto. Predkladá nám Božiu mienku nad Ježišom z Nazareta a robí to pomocou kultúrnych schém svojej doby. Hovorí: „*Ježiš neskončil v hrobe. Jeho príbeh sa tým neskončil, ale bol vzatý do neba a sedí po Božej pravici*“. Nebo – to je nie je nad zemskou atmosférou. Je to príbytok Boha v dome Otca. Teda nie hrob, ale Sláva Otcovho domu. A potom: „Sedí po Božej pravici.“ Toto je obraz, ktorý pripomína zvyky orientálnych súdov, kde boli poddaní, ktorí preukázali vernosť svojmu pánovi, predvolaní do paláca spolu so všetkým ľudom a pred všetkými i panovníkom boli pozvaní sadnúť si po pravici panovníka. Spomeňme si na slová žalmistu, ktorý tieto slová adresuje izraelskému vládcovi v deň jeho nastúpenia na trón: „Pán hovorí kráľovi: „*Sed' po mojej pravici*.“ To znamená, že je to pozvanie pre všetkých ľudí, aby považovali izraelského kráľa za chráneného Pánom.

Evanjelista nám chce povedať, že Ježiš z Nazareta, toho porazeného v očiach ľudí, Boh vyhlásil za svojho verného služobníka a pre túto vernosť ho Pán povýšil: „*Dal mu meno nad akékoľvek iné meno*“, ako hovorí List Filipanom; „*Podriadil mu každé stvorenie*“, ako hovorí Pavlov list Korinťanom.

Záver: „*Oni sa rozišli a všade kázali. Pán im pomáhal a ich slová potvrdzoval znameniami, ktoré ich sprevádzali.*“ Záverečná veta nám chce povedať: „Učeníci sa nesmú cítiť sami.“ Ježiš, ktorý kráčal ulicami Palestíny a bol fyzicky so svojimi učeníkmi, neodišiel. Áno, už nie je tam, kde bol vtedy, ale je dnes tam, kde sme my v každej chvíli. Je stále s nami a sprevádza naše ohlasovanie svojimi znameniami.

Pamätajme na to a položme si otázku: „*Vyvoláva slovo, ktoré ohlasujeme, tieto zázraky a znamenia?*“ Pretože ak sa tieto zázraky nestanú, musíme si položiť otázku, či evanjelium, ktoré ohlasujeme, je autentické, pretože Pán povedal, že dodržiavanie Jeho Slova bude mať mimoriadne znaky.

Zdroj: Fernando Armellini - Ascensione del Signore anno B

<https://www.youtube.com/watch?v=5kQKoTKCTs&t=1s>

Preklad: ThLic. Marek Iskra

Archív: <http://rodinabb.sk/liturgia-rodiny/>